

Et uregjerlig hode

– Hva er det som særpreger forfatterskapet til Audun Mortensen?

– Han er frisk i tanken, uortodoks, uredd, og morsom. Han ga ut en slags roman i fjor som jeg ikke har lest, som var Nabokovs «Lolita» setning for setning baklengs. Men jeg liker hans to diktsamlinger så godt, fordi han er så fri og ubundet. Man kjenner gleden og frekkheten som han har.

– Hvor ble du oppmerksom på ham?

– Jeg hørte ham på en debutantkveld for et par-tre år siden der han leste et dikt som bare var noe sånn «høyre høyre høyre venstre venstre høyre», og så videre. Helt uten forklaring. Det tok lang tid før jeg skjønnte at det handlet om et dataspill. Det var utrolig bra! Så leste jeg debutsamlingen, og den nye diktsamlingen nå i vår, «Aaliyah». Etter den første boka lagde han en blogg om hva han brukte forskuddet til, ned i minste detalj, hver pølse og øl han kjøpte. Han er en slags forfatter og poet, men han er også konseptkunstner. Hele livet hans får plass i den samme sofaen som forfatterskapet.

– Kritikken mot konseptlit-

teratur er ofte at den ikke står på egne bein.

– Sånne ting tenker jeg ikke på. Når jeg leser et dikt, leser jeg et dikt. I alle fall så lenge det fungerer som dikt. Det er bare morsomt hvis han har et helhetlig system for sin litteratur. Mortensen er mer opptatt av ideer enn språk. Det er *idepoesi*. Et

det er i alle fall ikke vedkommende for de eksisterende tekstene, mer en bekymring for seinere tekster, og for så vidt en bekymring for alle som skriver.

– Du kalte ham «uredd»?

– Jeg liker at han er så ukontrollert. Jeg opplever ofte med ny norsk lyrikk at teksten må møtes med stor velvilje for å få noe av dem. Mortensen er noe helt annet. Det er bare tiltrekkende, om ikke

GENERASJONSKIFTE

Bokmagasinet ber etablerte forfattere tipse om sine favoritter blant de unge, lovende.

ERLEND LOE om AUDUN MORTENSEN.

uregjerlig hode som Mortensen har er nok for meg. Jeg blir utrolig nysgjerrig på ham, alle ideene hans.

– Du skrev konseptlitteratur, i «L». Er det et slektskap med ditt forfatterskap?

– Det har jeg faktisk ikke tenkt på. «L» var riktignok mer liksom-konseptuell. Jeg skrev noe fiktivt rundt mine opplevelser på den sydhavsøya med vennene mine. Men jeg liker når man klarer å skape en form for helhet mellom liv og litteratur.

– Johanne N. Wernø anmeldte «Aaliyah» i Bokmagasinet. Hun spurte om Mortensens forfatterskap var for knyttet til alder og livsstil til å fortsette det konseptuelle sporet.

– Det er kanskje en litt snusfornuftig innvending,

alltid like forståelig ... Det merkelige ved dem er egentlig det tiltrekkende. Men her går det fort, han mister kontrollen. Han kan lage dikt av hva som helst og noen ganger går det bra, noen ganger ikke.

– Hva oppnår man ved det?

– Hvis du skriver veldig kontrollert og det blir fantastisk, som for eksempel Kjell Askildsen, så får man *massiv respekt for alltid*. Men skriver man sånn og det likevel er kjedelig, er det ingen unnskyldninger. Da er det mer tiltrekkende med Mortensens uvørenhet. Han skriver om hva som helst: et blogginlegg han har lest, noen han så på gata. Holder det språklig, er jeg tiltrukket av det ukontrollerte. **MGL**